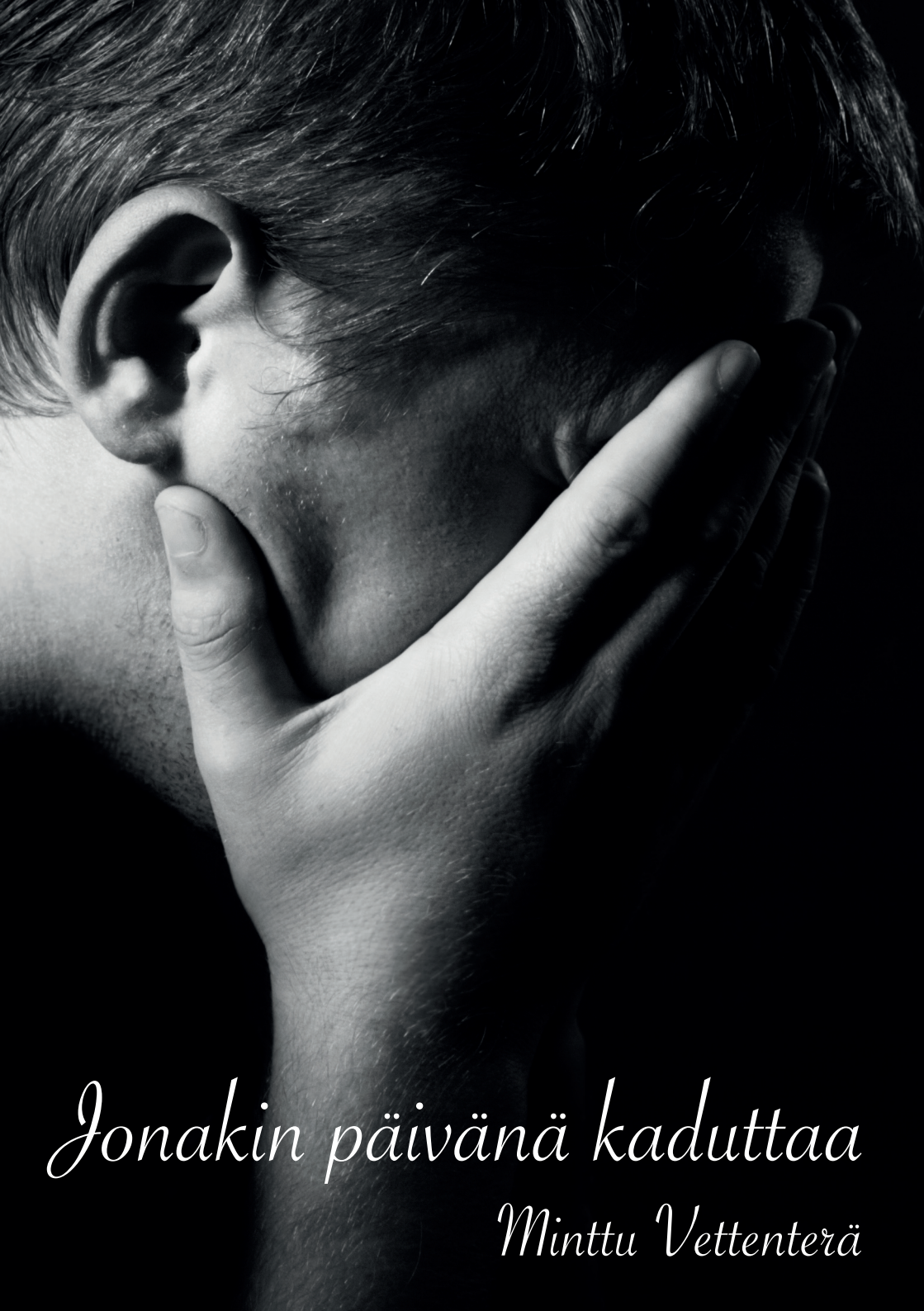

Jonakin päivänä kaduttaa

Minttu Vettenterä

Jonakin

päivänä

kaduttaa

*Jonakin
päivänä
kaduttaa*

Minttu Vettenterä

© 2012 Minttu Vettenterä

Tekstit:

Minttu Vettenterä, www.minttis.com

Elisan vanhempien blogi: enkelielisa.vuodatus.net

Kannen kuvat: Shutterstock

Taitto: Kim Söderström

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-498-813-1

Enkelin isälle ja äidille.

Tarina on fiktiivinen, mutta ihmiset ja tapahtumat totta.

*Siipiinsä keijupölyä hän hieroi aamuisin
että vastatuulessakin lentää jaksaisi
Kovat oli ajat ollu hällä takana
mut kuka uskois et' on olemassa
surullisia keijuja?*

*Pää painuksissa mainitsi hän kerran
murheistaan
Fauni hymähti, ei ottanut tosissaan
Kuinka muka siivekäs niin maassa olla vois?
Vakavasti otti vasta kun tuo pieni keiju
nukkui pois*

*On paratiisi meillä täällä näin
vaan ei aina kaikki koe sitä näin
Sillä faunin, peikon, keijunkin
suru joskus kiinni saa
ja vie mukanaan*

Chisu – Yksinäisen keijun tarina

Jossain toisessa todellisuudessa

Minun lapseni on kuollut. Sanat loistivat näytöllä, mutta en halunnut uskoa niitä todeksi, vaikka olin ne juuri itse siihen kirjoittanut. En edes puolen vuoden jälkeen. Niiden täytyi olla jonkun muun sanoja. Jonkun ihan toisen ihmisen, toisessa todellisuudessa. Vaan Elisan huone oli tyhjä. Ja niin tunsin minäkin olevani.

Minun lapseni on kuollut

Elisa-blogi 1.9.2011 (kirj. Elisan isä)

Lupasin jo viimeksi kirjoittaa siitä mitä Elisalle tapahtui. Olen vain tuijottanut ruutua, kun en saa sanoja ulos. Mitä kertoa? Mitä pitäisi kertoa? Millä on väliä? Mitä kukaan haluaa kuulla?

Olemme myös puhuneet Mintun kanssa paljon siitä, mitä Elisa haluaisi kertoa? Mitä hän haluaisi pitää itsellään? Vaan toisaalta haluan uskoa, että Elisa ymmärtää. Että hän käsittää miksi mä teen näin. Jos Elisan tarinan kertominen saa edes yhden aikuisen heräämään, tarraamaan nuorta käsivarresta ja kysymään: "Hei, miten sulla tänään menee?" Sitten tämä on kannattanut. Maailma oli tänään edes pikkuisen parempi paikka. Ja hei, kysykää, kysykää uudelleen, kysykää aina raivostettavuuteen asti. Ehkä tänään on se päivä, kun lapsen suusta tulee ulos ne sanat, joita hän ei aikonut sanoa.

Elisa-rakas. Olisinpa osannut kysyä. Olisitpa osannut sanoa.

Elikkäs. Elisa oli mun elämäni silmäterä. Elisa olisi nyt kesällä päässyt ripille. Mut meillä ei ollut rippijuhlia. Meillä oli hautajaiset.

Elisa oli kiltti ja aurinkoinen tyttö. Sellainen, joka hymyili aina. Ainakin kotona. Nyt myöhemmin olen kuullut, että koulussa Elisa ei hymyillyt. Elisa pärjäsi hyvin ja on jotenkin tosi vaikea käsittää, että sillä oli jotain vaikeuksia. Eihän sillä oikeastaan ollut kuin se yksi ystävä, jonka kanssa ne oli ihan paita ja peppu, mutta eikös se tytöillä usein mene niin? En mä osannut siitä ajatella sen kummempaa.

Elisa rakasti eläimiä ja lukemista. Ja se viihtyi tosi pitkälle omissa oloissaan kirjojen kanssa. Ja netissä. Miksi ihmeessä mä en edes sen nettielämää osannut seurata sen paremmin?

Elisa kuoli helmikuussa. Kesken kireiden pakkaspäivien. Yhtenä päivänä mä tulin kotiin ja Elisa makasi sängyssä kääriytyneenä peittoon. Mä ajattelin, että se on kipeä, vaikka jotenkin musta tuntuu, että mä tiesin. Elisa oli ottanut ison kasan lääkkeitä.

En mä oikeastaan halua syytellä ketään. Haluaisin vaan tietää. Ihan yhtä hyvin mä voin syyttää itseäni ja syytänkin. Miksi mä en sitä ja miksi mä en tätä ja miksi Elisa ei puhunut meille?

Niin. Miksi Elisa ei puhunut? Pari viikkoa Elisan kuoleman jälkeen vaimo seiso i makuuhuoneen ovensuussa ja itki ihan hysteerisesti. Tietty niinä viikkoina ja nytkin vielä meillä itketään paljon, mut se oli jotain muuta. Vaimolla oli käsissä Elisan päiväkirja ja sitä se oli lukenut. Päiväkirjassa oli tuskaa, surua, ahdistusta ja hirveyttä mitä Elisan koulupäivät oli täynnä. Mä luulen, että kukaan niistä kakaroista ei nähnyt mitä Elisan elämä oli. Kukaan ei tajunnut miten kovin ne sitä piinasi. Ei kukaan varmastikaan halunnut, että Elisa tappaa itsensä, mutta se teki sen silti.

*Ton jälkeen mä tutustuin Elisan nettielämään. Profilit irc-galleriassa ja facessa olivat kipeitä paloja siitä miten nettimaailma mahdollistaa kiusaamisen ihan toisella tapaa. Myös Elisan puhe-
lin oli täynnä paskaa.*

Mä olin olevinani läsnä. Olin olevinani olemassa perhettä varten. Mutta mä en vaan osannut. En tarpeeksi.

Elisa kuoli helmikuussa. Kesken kireiden pakkaspäivien.

Elisa valitsi kuoleman, kun elämä oli liian raskasta. Kuoleman jälkeen Elisan äiti avasi tyttärensä päiväkirjan, joka oli ovi maailmaan, jota ei saisi olla. Kuva koulupäiviin, jotka olivat täynnä kipua, pelkoa ja häpeää.

Elisasta tuli enkeli, mutta jälkeen jäivät lukemattomat koulukiusaamisen muistot. Elisan isä muisti jotain mitä ei halunnut muistaa. Hän lähti selvittämään jättämiään jälkiä kiusaajana.

Jonakin päivänä kaduttaa on fiktiivinen tarina tosielämän ihmisistä. Se saa kysymään voiko tällaista oikeasti tapahtua ja silti se on totta kaikkialla. Se on tarina katumuksesta ja anteeksipyyttämisestä, jonka lopuksi jäljelle jää vain kysymys: Voiko kaikkea saada anteeksi, itseltään?

